

Дезертир

Богдан Рубчак

(Паріс у Третій пісні)

Столиця поїздами й антенами ніч намагає.
Не егіда Атени, а брудна фіранка в готелі
тепер мені бринить, Гекторе, і мені добре. Це є мій день.

Кажеш, що пошиєш мені з каменюк шинелю,
називаєш то лялею в льоконах, то моржем-самцем,
женокрадом, жеребцем, кнуром, кльовном в душних спальнях.

Хай буде так. Але йди геть. Хвалися над трупом. Сам цей
світ кори. Кричи собі пеани. А мені дай спокій.

Прокльони, Патроклоси, Ахіллеси з залізним серцем,
коні, колісниці, божевільні боги, ікло піки:
цей маніякальний калейдоскоп — геройство? Сплив сперми
у бронзу оргазмом убивств, чи в скорчені жахом піхви
рабинь — мужність? Ти вже старий. Мариш гаслами стертими.

А мій тілесний спис вібрує днетворчою раною
моєї коханої, і безсиліє в мислях смерти.

Я ще піду в призначення синьовинового ранку,
щоб убити робота сметри з усесвітом на щиті,
і теж трупожерним криком над тілом скульптурним крикну.
А тепер дай мені спокій. Дай заснути в теплім житті.